

De JUWEELEN

door
Ch. v. Gulick.

Toen er op de deur geklopt werd, schoot Mrs. Alice Raymond met schrik wakker uit haar middagslaapje op den divan. Met schrik, want in haar half slapenden toestand had het geluid van dien klopp haar plotse-ling doen denken aan dien anderen klopp op een hoteldeur, nu reeds jaren en jaren geleden; bij die gelegenheid was het dat haar leven in stukken geslagen was. Zelfs nu had zij zich daarvan nog niet hersteld.

Het was Elaine, haar dochter, die binnentrad.

„Schrikt moeder?” vroeg zij, toen zij het ontstelde gezicht van haar moeder zag. „Ik heb een sleutel vergeten.”

Met een zucht van verlichting stond Mrs. Raymond van den divan op.

„Wel neen, El; hoe kom je er bij? Ik ben altijd het gelukkigste als jij bij me bent.”

„Dat weet ik, mams,” zei Elaine, en haar stem klonk niet heel vergenoegd. „Niemand kan zeggen dat u niet genoeg bij mij bent. Weet u dat het vanmiddag voor den eersten keer was dat ik zonder u uitgeweest ben? Voor den eersten keer sinds we Paltburg verlieten? En ik heb enorm plezier gehad vanmiddag. U doet ook nog altijd net of ik acht jaar ben, inplaats van een en twintig,” ging het meisje door, een beetje pruilend. „Waarom toch, mams? Werkelijk, het is soms een beetje belachelijk.”

„Ik zou vanmiddag ook wel graag mee gegaan zijn naar de show, El,” zei Mrs. Raymond, een antwoord ontwijkend. „maar heusch, ik was te moe.”

„Zelfs thuis was u precies hetzelfde,” vervolgde haar dochter; „als ik naar een partijtje ging, moest u altijd mee. Ik vind het wel prettig als u zoo lief voor me bent, maar ik wil toch ook wel eens alleen uit. — O ja, moeder, wanneer gaan we weer naar Paltburg terug? Dat reizen wordt afschuwelijk op den duur. Vindt u ook niet?”

Mrs. Raymond was dankbaar dat haar dochter niet verder op het onderwerp doorging. Hoe kon zij haar dochter vertellen dat, meer dan moederlijke zorg, vrees voor de erfelijkheid van het bloed haar gedragslijn bepaalde? Erfelijkheid! Een vreeselijk noodlot. Alleen te onderdrukken door de uiterste waakzaamheid. En Elaine, vooral wanneer zij pruilde, leek zoo veel op haar vader.

„Terug naar Paltburg?” zei Mrs. Raymond. „Wel, lieve, ik dacht er juist over. Verlang je er zoo naar terug?”

„Het is tenminste een plaats waar we lang achtereen gewoond hebben; een „home”. Toen vader nog leefde, reisden we ook altijd. Waarom zijn we nu toch eigenlijk weggegaan? U houdt immers ook niet van reizen?”

„Ik? Neen, absoluut niet.” De woorden waren gesproken, vóór Mrs. Raymond ze kon inhouden, en met intensen afkeer, want dit nomadenleven bracht vreeselijke herinneringen. „Neen, El, ik kijk voortdurend uit naar een lief, klein plaatsje, waar we

kunnen gaan wonen; ook met het oog op onze beperkte middelen.”

„Laten we dan weer naar Paltburg gaan,” hield het meisje aan; „ik woon er graag, en onze weinige vrienden leven daar ook. Waarom ergens anders?”

„Elaine, lieve,” antwoordde haar moeder, en legde haar hand

op den arm van haar dochter, „het is onmogelijk. Er is een reden, een goede reden — maar heusch. El, ik kan je die niet zeggen. Later misschien. We kunnen toch overal gelukkig zijn, niet waar? En vertel me nu eens,” ging zij door, vóór het meisje nadere vragen kon stellen. „hoe de show was. Geamuseerd?”

„Zal 't later vertellen, mams,” antwoordde El, die eerst ook zenuwachtig scheen te worden, maar er dadelijk over heen was; „k heb nu geen tijd. Moet nog even een brief schrijven. O ja, dat wil ik u toch nog even vertellen. De ster droeg een paarsnoer, zóó iets moois heeft u nooit gezien. Zal 't u vanavond precies vertellen. Magnifiek!” Toen sloeg de deur achter haar dicht.

Mrs. Raymond was doodsbleek geworden, en zij leunde tegen de tafel. Het voor-naamste dat Elaine blijkbaar op de show had gezien, was een paarsnoer. Vanavond zou zij ongetwijfeld een nauwkeurige beschrijving geven. Juist als haar vader; die kon een uur lang enthousiast vertellen over één edelsteen. Elaine leek op haar vader; erfelijkheid. Zij kleedde zich voor het diner en ging naar de damesschrijfsaal. Elaine was er niet. Evenmin in de eetzaal, waar een tafel voor haar gereserveerd was. Mrs. Raymond wenkte den gérant, maar hij had Elaine niet gezien.

In groote ongerustheid gebruikte Mrs. Raymond haar diner, elk oogenblik verwachtend dat Elaine zou binnenkomen. Het was niets voor Elaine om haar moeder, zelfs voor eenige minuten onbekend te laten van haar verblijf. Na een slechts half genuttigd maal stond zij op en ging naar het kantoortje in de hall van het hotel. Daar moest zij even wachten, want vóór haar stond een opgewonden heer te praten met den boekhouder.

„Waarom heeft u ze dan ook niet in onze safe gedeponneerd, mijnheer,” hoorde zij juist den hotelman opmerken; „dan —”

„Dat is mijn zaak,” snauwde de gast. „ik weet al wat u zeggen wilt: de directie is niet verantwoordelijk natuurlijk. Natuurlijk! Reden te meer om de politie oogenblikkelijk te waarschuwen. Terwijl uw idiotoot van een hotel-detective quasi het huis doorzoekt, heeft de dief alle kans er met de juweelen van m'n vrouw van door te gaan.”

De kamer scheen om Mrs. Raymond heen te draaien; zij greep naar de hoge lessenaar om steun. Het was of zij de woorden hoorde uit een nachtmerrie, meer dan tien jaar geleden reeds. — Toen zij zichzelf weer werd, zat zij in een stoel en dronk een glas water, dat plotseling voor haar mond verscheen. Zij keek om zich heen en bemerkte dat zij in het privé-kantoor zat. De man die haar had laten drinken, zette het glas op een tafel en kwam weer op haar toe.

„Kent u mij niet, Mrs. Raymond?” vroeg hij; „Dane Craighan?”

„Craighan? Neen, ik herinner mij u niet.”

Maar vaag voelde zij onheil naderen.

„Ik was huis-detective van het Mott House hotel in Philadelphia, nu ongeveer dertien of veertien jaar geleden.”

Mrs. Raymond zat doodstil; zij voelde zich koud worden.

„Ik meende u reeds te herkennen, maar ik kreeg zekerheid toen ik vanmiddag een foto op uw kamer zag, gelijkend op deze.” Hij haalde een kleine foto uit zijn zak. „Dit is een politie-foto, en het portret is van Al Raymond, bekend als juweelendief, en ruim dertien jaar geleden als zoodanig gearresteerd.”

In een niet te beschrijven razend tempo doorleefde Mrs. Raymond het verleden. Jaren na zijn dood bleek haar liefde voor Alvin Raymond, haar echtgenoot, nog even fataal als tijdens zijn leven. Dat ontzettende verleden! Haar ontgoocheling toen zij moest ervaren een hotelrat te hebben gehuwd. Haar zwakheid, die haar belette hem te verlaten. Het voortdurende reizen, van hotel tot hotel, steeds in angst voor een arrestatie, die tenslotte plaats had. En daarna de angstige vrees dat Elaine den aard van haar vader mocht hebben geërfd. Ten tijde der arrestatie was zij nog te jong om te beseffen wat er gebeurd was.

„Uw echtgenoot,” begon de detective opnieuw, aarzelend...

„Hij stierf in de gevangenis, eenige maanden na zijn arrestatie,” viel Mrs. Raymond hem in de rede. „Ik heb persoonlijk een klein kapitaal en daaruit heb ik verschillende diefstallen vergeoed. O, als Alvin maar naar mij had geluisterd; van mijn kapitaal hadden wij kunnen leven.”

„Ik was er indertijd van overtuigd, mevrouw,” zei Craighan, „dat u volkomen onschuldig was aan de misdrijven van uw man, behalve dat u er van op de hoogte was. Ik — ik houd er niet van mijn meening op dat punt te herzien. Maar ik ben verplicht uw kamer aan een grondig onderzoek te onderwerpen. De andere kamers zijn reeds doorzocht, en er is niets gevonden. Ik heb met uw kamer gewacht tot u bijkwam. Misschien wilt u er bij tegenwoordig zijn?”

Met loodzware stappen volgde Mrs. Raymond den detective naar boven. Zij was ongemotiveerd blij nu, dat Elaine onvindbaar was. Ongemotiveerd, want het kon wel niet anders of zij zou alles vernemen. De barrière van jaren, opgetrokken tusschen het meisje en de kennis van het verleden haars vaders, zou neergehaald worden. De waakzaamheid, de zorg, waarover het meisje zich dien middag nog had beklagd, alles was vergeefs. Elaine Raymond, de dochter van een dief!

Bijna wezenloos zag zij toe hoe de detective de kamer aan een grondige inspectie onderwierp. In weerwil van haar toestand constateerde zij toch bij zichzelf een soort verbazing en bewondering voor de vlugge en handige wijze waarop de speurder alles overhoop haalde en het daarna weer keurig op de zelfde plaats legde.

Het onderzoek was bijna afgelopen. Half onwillekeurig trok hij een paar lage schoenen, die onder het buffet stonden naar zich toe. In elk was een zijden kous gepropt. Hij wilde de schoenen weer neerzetten, toen hij mompelde: „Die eene is te zwaar; eens even zien.” Hij trok de kous er uit, hield den schoen omgekeerd boven zijn hand, en...

Mrs. Raymond gilde en sprong op hem toe. „Neen! Neen! Je bedriegt me! Je...”